

Akif abinin ardından

Ahmet Murat 28.05.2017

<http://www.gercek hayat.com.tr/yazarlar/akif-abinin-ardindan/>

Akif Emre'nin vefatı temiz kalmış bir geçmişi, belki geçmişin bir hatırasını güm diye ortama za bıraktı. O geçmişten hasbi dava adamları, yoksul öğrenci evleri, yeni dergi heyecanları, yayınevi hülyaları, kariyerle tanışmamış tutkular önümüze saçıldı. Saçıldı ve adeta herkesi suç üstü yakaladı.

Akif Abi, arkasından serdedilen onca güzel sözü fazlasıyla hak ediyordu. Ama acaba bu sözleri söylemeyi biz hak ettik mi?

Ölümünden sonra hakkında bu kadar geniş bir mutabakatın sağlandığı kaç kişi hatırlıyorsunuz? Üstelik orta yolcu biri olmamasına rağmen bu nasıl olabildi? Öncelikle, usul usul, bin bir emekle kendisinden bir vatan evladı inşa etmişti. Bu çabası, bitmeyen gayreti, yepyeni kurumları bina ederken giriştiği yıpratıcı emek, kendi geleceğine yaptığı bir yatırım değildi. O kendi geleceğini Müslümanların geleceğine bağlamıştı ve hepimiz bunu derinden hissetmiştik. Duyulan saygı biraz da bundandı.

“Mesafe”, Akif Emre'yi tanımlamak için en uygun birkaç sözcükten biri sanırım. O bir mesafe insanıydı.

İslamcıydı. Ve “radikal” İslamcı çevrelerle de teması vardı. Ama beslendiği yerli ve irfani kaynaklar onunla mezkur İslamcı damar arasında bir mesafe oluştururdu. Akabe'den, Mavera'dan geçmiş bir İslamcıydı o. Yerli dikkatlere sahipti. Ayşe Şasa'nın dostu, Martin Lings'in muhibbiydi. Ama beri yandan, yine benimsediği evrensel İslamcılık hattı bu kez onunla milliyetçi-muhafazakar çevre arasında başka bir mesafe oluşturmakta gecikmezdi.

Gündelik gazetede yazardı, gündeme mesafeliydi. Arkadaşları iktidardaydı, iktidara mesafeliydi. Her türden muktedir çevreye karşı bir takip mesafesini korudu.

Ama gelin görün ki, Ankara dahil olmak üzere onun sesini duyması gerekenler, onun hassasiyetle bir ölçüye kavuşturduğu bu mesafeyi, ondan kendilerini yalıtım için bahaneye dönüştürdüler.

Akif Abi, iktidarla arasına koyduğu bu mesafe sayesinde, ölçülü ama dümdüz, kibar ama sert bir eleştiri hakkını hep elinde tuttu. O sevinmek için vakti hep erken bulanlardandı. Bu sebeple, kendini koyvermenin getireceği gevşeklik ona uğramadı. Zafer devrinin adamı değildi o.

Çünkü Akif Emre, müktesebatı ve kendine verdiği emek sayesinde, daha gençlik çağlarından itibaren derin bilgi ve yüksek düşüncenin işaret ettiği bir çıtanın takipçisi oldu. İktidarın yesherttiği ümitlere ihtiyacı yoktu. O içindeki tefekkür ve adalet iktidarının sesini duyabilecek kadar yükselmişti. Kendisini yetiştirmede başlı başına incelenmesi gereken bir örnekti. Mese-

la, bugün artık dindar bir gencin Avrupa görmesi on sene öncesine göre daha sıradan bir durum. Ama o, dindar bir gencin tecrübe edemeyeceği bir çağda yaptı bunu. Londra’da senelerce yaşadı. O sebeple kendi kuşağından gidemeyenler için de, Anadolu insanı için de gördü oraları. Bu yüzden hepimiz için biriktirip dönmüş oldu.

Hakkında söylenenlere bir bakın. Hemen herkes gazeteciliğiyle düşünürlüğü arasında bir ikircikte kalmış görünüyor. Kaç gazeteci için “düşünür” ifadesini bu kadar teklifsiz kullanabiliriz? Evet, hep gazetecilik ve yayıncılık yaptı ama o gazetecilik yapa yapa deliren onlarca örneğe mukabil, kendi standartlarını gözetecek kadar aklı başında kaldı. Köklü meseleleri vardı. Bu meseleler sebebiyle de, gündemini kimse teslim alamadı.

Akif Emre meğer nasıl bir insana tekabül ediyormuş, vefatıyla anladık. Akif Emre’den doğan boşluk bir dağ, mesela Erciyes kadar büyük. Gazetecilerin, eğitimcilerin, yayıncıların, siyasetçilerin oturup tetkik etmeleri gereken bir örnek bu. Mesela, Maveria, Kayıtlar gibi edebiyat dergilerinden geçmek bir gazeteciyi nasıl zenginleştirir, genç gazetecinin oturup incelemesi gerekiyor. Başka örneklikler de var: Hayattayken dünya ona sıcak yüzünü göstermemiş olabilir. Ama vefatıyla devreye giren ahiret kanunları, onu gönüllere sultan yaptı. Dünyaperest yanımızın da bunu tetkik etmesi gerekiyor.

Akif Emre’nin vefatı, “alimin ölümü alemin ölümü gibidir” ilkesini zihinlerde aydınlattı. Alemi, onun gözünden belli bir biçimde görüyorduk. O görme biçimini yıllar boyunca istikrarla ve sebatla inşa etmişti. Vefatıyla, bu görme biçimini de kaybetmiş olduk.

Bir de bir kez daha gördük ki, ölüm, canlıyı bir imgeye dönüştürüyor. O yüzden, kanlı canlı insanları takdir etmek için ölmelerini bekliyoruz. Bir imgenin hiçbirimizi borçlandırmayacağını biliyoruz çünkü.

Cenab-ı Hak ona rahmetiyle muamele eylesin. Milletçe başımız sağ olsun.